

Herinneringen aan de Visserijschool

Het was augustus 1949 dat ik als 20 jarige jongen van het platteland van Texel op de Visserijschool kwam. Ik had inmiddels al 5 jaar visserijervaring opgedaan. Begonnen in de oorlog (1944) kleinschalig op de Waddenzee. De Texelse kotters waren in de oorlog allemaal gevorderd door de Duitse Kriegsmarine. De meeste al in maart en april van 1941. Na de oorlog werden ze teruggevonden in Delfzijl en in Duitse havens. Helaas zijn van de 12 Texelse kotters er 3 verongelukt of weggebleven. Eén van die drie kotters was die van de familie Drijver.

Zo heb ik in 1945, na de oorlog, eerst bij Ome Piet Drijver gevaren en gevist op een omgebouwde reddingboot zonder stuurhut. In januari '46 waren de Texelse kotters weer gereed voor de visserij. Toen kwam ik bij de gebroeders van der Vis op de Texel 37 te varen. In begin '49 besloot mijn familie om een nieuwe kotter te bestellen bij de firma Boot in Alphen. Die werd gebouwd naar dezelfde tekening als die van de verdwenen kotter. De opdracht van vader was dat ik beslist aan boord moest komen werkenmet of zonder diploma!

Zo kwam ik in IJmuiden op de Visserijschool. Er moest een kosthuis gezocht worden en gelukkig kon ik bij Ome Piet en tante Janny Drijver terecht. Helaas moest Janny al snel (na twee maanden) naar het ziekenhuis. Dus moest ik een ander kosthuis zoeken. Ome Piet wist wel raad: "Hier een paar huizen op de Bik- en Arnoldkade wonen een paar dames en daar kun je vast wel terecht". "Die ene dame is pedicure". Ik had nog nooit van het woord pedicure gehoord en dacht wat voor deftige dame mag dat wel wezen. Ik kon terecht bij de dames. Daar heb ik mijn studie kunnen afmaken. Ik heb heel hard moeten studeren want ik had enkel lagere school gehad. Helaas heb ik geen schoolboeken en cijferlijsten meer uit die tijd.

Directeur Verwaaiere en leraar Stam kan ik me nog goed voor de geest de halen. Stam met zijn ezelsbruggetjes met “de wet op uitwijken” waren b.v. : “een lange stoot en klokgelui die vertellen hier zijn visserlui”. En bij een baggerschip: “aan de kant waar de meeste rotzooi hangt mag je voorbij varen”. Ik herinner me nog de namen van een paar klasgenoten: Jan Plug van de IJmuiden 201, Bertus Plug van Gerrit Plug een trawlerschipper en Donken uit Beverwijk, hij was later kapitein op een olietanker. In februari 1950 had ik examen. Voor het rekenen en cijferen Zeevaartkunde had ik hele hoge cijfers maar voor het mondeling, het Engels en “de wet op uitwijken” zakte ik. Ik moest alles weer opnieuw doen want een herexamen bestond toen nog niet. Ik was wel over mijn toeren. Ome Willem, vaders oudste broer die in IJmuiden woonde, had met me te doen. “Kees”, zei hij, “kom mee, we gaan naar het hoofd van de scheepsvaartinspectie (mijnheer Tuntler)”. Ome Willem had schijnbaar veel gezag en zei tegen mijnheer Tuntler: “je zorgt dat deze jongen met een maand weer examen kan doen, want hij moet beslist aan boord bij zijn vader”. “Zij zijn door de Duitsers in de oorlog hun kotter kwijtgeraakt en ze krijgen met een maand een nieuwe kotter in de vaart”. Dankzij ome Willem mocht ik met een maand weer voor examen. Directeur Verwaaiere zei: “Kees, die maand hoef je niet meer te leren, hou je kalm en rustig”.

Het kosthuis van de pedicure Tante To had een heel mooi lief nichtje waar ik die maand smoorverliefd op werd en dat nichtje is ook mijn lieve vrouw geworden en dat is ze nu ook alweer dik 63 jaar. In maart deed ik weer examen en slaagde ik met vlag en wimpel. Toen ik terugkwam in IJmuiden lag de nieuwe kotter, Texel 33, in de haven en mijnheer Stam stond erbij en ving me op.

Cees Drijver